

overbord af vore Statsindtægter og endda have Penge nok til paa fornøftig Maade at gennemføre de andre Reforme. Det er altsaa ikke særlig af Hensyn til de nødvendige store Udgifter til Landets Forsvar, at jeg har holdt paa og fremdeles holder paa Kompensation, men det er af Hensyn til Gjenneførelsen af de fra de fleste Sider som nødvendige anerkjendte Reforme, som vilde koste store Beløb fra Statskassen at se gennemførte: Skolevæsenet, Retsreformen, Lønningforbedringerne ikke mindst. Naar det ærede 7de Medlem fra 1ste Kred (Broberg) mente, at Forsvarsudgifterne vilde kunne finde deres Dækning dels ved det allerede opsparede, dels ved de frentidige aarlige Overskud og saa Resten ved at stifte et amortisabelt Laan, for derigjennem at overføre en Del af Udgiften paa Efterkommerne, saa skal jeg erklære mig ganske enig med det ærede Medlems Betragtning deri, forsaavidt som denne Dækning af Resten skulde blive nødvendig. Jeg ser imidlertid ikke rettere, end at det hele Beløb, saaledes som vi fornøftigvis maa kunne vente at se disse Forsvarsforanstaltninger gennemførte, vil kunne dækkes, uden at man behøver at ty til denne sidste Indtægtskilde. Skulde man imidlertid blive enig om Forsvarsudgifter i et saadant Omfang, at dette ikke lod sig gjøre, eller skulde man anse det for nødvendigt at holde en saa stor Reserve af opsparede Midler liggende i Statskassen til andre Formaal, saaledes at der i Virkeligheden blev en klækelig Rest at dække paa anden Maade, saa er jeg fuldstændig enig med det ærede Medlem i, at den mest passende Maade at dække dette paa vilde netop være ved et nyt amortisabelt Statslaan. Dette var et maatte noget tvivlsomt Upropos i Anledning af en Told- og Skibsafgiftslov, men det ærede Thing maa undskyldes, jeg er bleven ført ind derpaa ved Udtalelser af et af de ærede Medlemmer, der have havt Ordet.

Det ærede Medlem var utilfreds med Affattelsen af § 42, idet det ærede Medlem forudsatte som en Mulighed, at en Regjering kunde være saa underfundig at faae stadfæstet og lade træde i Kraft de tre andre Love, der vilde give Statskassen en forøget Indtægt, og saa vente i maaste 10 Aar med at lade denne Lov træde i Kraft, som betingede den formindskede Indtægt for Staten.

Jeg tror i Virkeligheden, at det kun er et Tankeexperiment, og jeg ser heller ikke rettere, end at, naar Udtrykket er, at den egl. Anordning skal udstedes, naar Loven om Beskatning af Brændevinsbrænding, Olskatten osv. er udkommen, vil det neppe engang tilfælde den Lydning, som det ærede Medlem har troet mulig, ja efter min Mening vil det endog være en Umulighed for nogen Regjering at give Bestemmelsen den Anvendelse. Jeg veed meget godt — og det ærede Medlem formodentlig ogsaa — at en lignende Bestemmelse i et privat Lovforslag om en Revision af Loven om Told- og Skibsafgifterne har en lidt anden Affattelse, idet der, om jeg ikke husker meget feil, staar, at denne egl. Anordning skal udstedes snarest muligt, efterat de andre Love ere vedtagne. Det forekommer mig at være et lidet smagfuldt Udtryk at bestemme, at en egl. Anordning skal udstedes snarest muligt, efterat de andre Love ere stadfæstede. I Realiteten tror jeg, det kommer ud ganske paa det Samme, og jeg tror, man kan være beroliget ved, at neppe nogen Regjering vil misbruge Bestemmelsen paa den af det ærede Medlem antydede Maade.

Naar det ærede 7de Medlem for Kjøbenhavn (Broberg) opfordrede mig til en noget driftigere Finantspolitik — saaledes opfattede jeg det ærede Medlem — opfordrede mig til at stole paa, at de Offre, man i Diebliffet bragte, selv om det ikke bestemt kunde paavises hvorledes, dog snart vilde blive dækkede, saa antager jeg, at det ærede Medlem nærmest havde for Die den Mulighed, at Medsættelse af endel Indførselsafgifter kan bevirke en større Forbrug og derigjennem en forøget Indtægt eller kan bevirke et Opsving i Næringsvirksomhederne overhovedet, som da jo paa forskjellig Maade ogsaa kommer Statskassen tilgode. Jeg tror imidlertid, at det altid er sikkrere at regne med den ene Sjagl i Haanden istedetfor med de 10 paa Taget, og jeg tror, at ligesaa vist som der i driftige Medsættelser i Indførselsafgifterne kan resultere stigende Forbrug og forøget Næringsafgift og derigjennem forøgede Statsindtægter, ligesaa vist er det dog, at det kun er en Mulighed; Sikkerhed derfor har man jo absolut ikke. Og paa den anden Side maa jo ogsaa erindres, at man søger Kompensation ved For-